

ÎNCHEIERE

22 aprilie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul

Judecătorii

Ala Cobăneanu

Tamara Chișca-Doneva

Valentina Clevadî

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Piotr Tuluș în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Ilia Bucur împotriva lui Piotr Tuluș cu privire la respectarea dreptului de vecinătate

împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 14 octombrie 2014, prin care a fost admis apelul declarat de Ilia Bucur, casată integral hotărârea Judecătoriei Taraclia din 17 aprilie 2014, pronunțată o nouă hotărâre prin care a fost admisă acțiunea formulată de Ilia Bucur, obligat Piotr Tuluș să nu creeze obstacole lui Ilia Bucur în îngrijirea casei de locuit amplasată în or. Taraclia, str. M. Serebreac, 21 și să permită lui Ilia Bucur accesul pe terenul său amplasat în or. Taraclia, str. M. Serebreac, 23 pentru îngrijirea casei de locuit și efectuarea lucrărilor de reparație a peretelui din spatele casei de locuit și instalarea taluzei

constată:

La 18 noiembrie 2013, Ilia Bucur a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Piotr Tuluș cu privire la respectarea dreptului de vecinătate.

În motivarea acțiunii a invocat că mai mult de 35 de ani, este proprietarul casei de locuit și a terenului aferent situat în or. Taraclia, str. M. Serebreac, 21.

Susține că vecinul său este Piotr Tuluș și care din momentul procurării casei și până în prezent, necătând la nenumăratele cerințe, nu îi permite să întrețină casa în partea care are ieșire la terenul său, în special, reparația peretelui și a taluzei.

Afirmă că ținând cont de faptul că pârâtul nu dorește soluționarea problemei apărute, s-a adresat organelor administrației publice locale cu scopul de a întreprinde măsuri necesare pentru a efectua lucrările de reparație, dar și explicarea pârâtului despre obligațiunile ce îi revin.

Menționează că la 11 septembrie 2013, comisia, constituită de primărie, a examinat terenul și a stabilit că hotarul terenului din partea pârâtului trece pe lângă casă din care considerente pârâtului i s-a propus să înceteze litigiul și să trecerea pe terenul său în vederea reparației peretelui și a taluzei.

Remarcă că refuzul pârâtului de a se conforma recomandărilor comisiei, l-a determinat să adreseze o notificare prin care a solicitat să-i permită efectuarea

lucrărilor, fiind recepționată de către pârât la 18 octombrie 2013, însă pârâtul nu a reacționat în nici un fel.

Invocă prevederile art. 377 Cod civil, potrivit cărora proprietarii terenurilor vecine sau ai altor bunuri imobile învecinate, pe lângă respectarea drepturilor și obligațiilor prevăzute de lege, trebuie să se respecte reciproc. Se consideră vecin orice teren sau alt bun imobil de unde se pot produce influențe reciproce.

Indică conținutul art. 391 Cod civil, care stipulează orice proprietar este obligat ca, după primirea unui aviz scris sau verbal, să permită vecinului accesul pe teritoriul său, după caz, pentru efectuarea și întreținerea unei construcții, plantații și efectuarea unor alte lucrări pe terenul vecin. Proprietarul care este obligat să permită accesul pe teritoriul său are dreptul la compensarea prejudiciului cauzat doar prin acest fapt și la restabilirea terenului în starea anterioară.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 5, 166-167 CPC.

Solicită admiterea acțiunii, obligarea pârâtului de a înceta obstacolele create în vederea exercitării normale a dreptului de proprietate și să-i permită accesul pe terenul său amplasat în or. Taraclia, str. M. Serebreac, 23 pentru îngrijirea casei de locuit și efectuarea lucrărilor de reparație a peretelui din spatele casei de locuit și instalarea taluzei.

Prin hotărârea Judecătoriei Taraclia din 17 aprilie 2014 acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Cahul din 14 octombrie 2014, a fost admis apelul declarat de Ilia Bucur, casată integral hotărârea primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri prin care a fost admisă acțiunea formulată de Ilia Bucur, obligat Piotr Tuluș să nu creeze obstacole lui Ilia Bucur în îngrijirea casei de locuit amplasată în or. Taraclia, str. M. Serebreac, 21 și să permită lui Ilia Bucur accesul pe terenul său amplasat în or. Taraclia, str. M. Serebreac, 23 pentru îngrijirea casei de locuit și efectuarea lucrărilor de reparație a peretelui din spatele casei de locuit și instalarea taluzei.

La 12 februarie 2015, prin intermediul Oficiului Poștal, Piotr Tuluș a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei, cu menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia recurată, considerând-o ilegală și neîntemeiată.

Consideră că prin decizia emisă, instanța de apel l-a lipsit de dreptul de proprietate asupra porțiunii de teren care îi aparținea pe parcursul anilor.

Invocă încălcarea art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului potrivit căruia orice persoană are dreptul la proprietate, atât singură, cât și în asociație cu alții. Nimeni nu poate fi lipsit în mod arbitrar de proprietatea sa.

Menționează prevederile art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 al CEDO potrivit cărora orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Invocă că instanța de apel nu a aplicat nici prevederile art. 46 alin. (1) și (2) din Constituție care, stipulează că dreptul la proprietate privată, precum și creanțele asupra statului, sânt garantate. Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire.

Afirmă conținutul art. 391 Cod civil, care expres indică că orice proprietar este obligat ca, după primirea unui aviz scris sau verbal, să permită vecinului accesul pe

teritoriul său, după caz, pentru efectuarea și întreținerea unei construcții, plantații și efectuarea unor alte lucrări pe terenul vecin. Proprietarul care este obligat să permită accesul pe teritoriul său are dreptul la compensarea prejudiciului cauzat doar prin acest fapt și la restabilirea terenului în starea anterioară.

Susține că în ședința de judecată s-a stabilit că accesul pe terenul său nu reprezintă un obstacol, întrucât și anterior permitea efectuarea lucrărilor de reparație.

Remarcă că după ce i-a devenit cunoscut faptul precum că intimatul pe lângă efectuarea lucrărilor de reparație, intenționează să dobândească în proprietate porțiunea de teren menționată, fără a-l despăgubi, a refuzat, din considerentul că i se lezează drepturile și interesele.

Indică că potrivit actului de examinare a porțiunilor de teren din 11 septembrie 2013, obiectul litigiului constituie hotarul dintre casa de locuit și porțiunea de teren.

Menționează că a ignorat recomandările din actul comisiei, din considerentul că hotarul dintre terenuri nu este determinat, fiind aproximativ stabilit, nici obiectul litigiului nu este determinat cu certitudine sau lipsește, în general, căci nu este clar dacă intimatul poate efectua lucrările de reparație fără a pătrunde pe terenul vecin.

Invocă că instanța de apel nu a deosebit reparația taluzei vechi, situată pe terenul intimatului, având o lungime de 9 m și construcția unei noi de o lungime de 20 m, care va fi amplasată și pe terenul său.

Indică și nerespectarea normelor procesuale de către instanța de apel, astfel încât, cauza a fost examinată în absența lui, menționând că despre data ședinței de judecată a fost informat, dar din motive de sănătate nu a putut să se prezinte și nici să aducă la cunoștință instanța de judecată imposibilitatea prezentării.

Relatează că a luat cunoștință cu copia deciziei recurate la 19 decembrie 2014.

La 24 martie 2015, Ilia Bucur a depus referință la cererea de recurs a lui Piotr Tuluș, solicitând declararea recursului ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele cauzei rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților, inclusiv a recurentului, la 04 decembrie 2014, fapt confirmat prin copia scrisorii de însoțire anexată (f. d. 120), fiind recepționată de Piotr Tuluș la 24 decembrie 2014, fapt confirmat prin avizul de recepție (f. d.126).

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 12 februarie 2015, în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a

fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Piotr Tuluș nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Piotr Tuluș, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Piotr Tuluș ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Piotr Tuluș se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Valentina Clevadi